

SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul XIV
Numărul
4(99)
IANUARIE
2018

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

ALĂTURI DE PR. MIHAI VĂTĂMĂNELU, LA PIERDEREA MAMEI SALE

Porțile cerului s-au deschis pentru a face loc sufletului Doamnei Maria Vătămănelu, mama Părintelui Vicar General, Mihai Vătămănelu. Ea s-a stins din viață la data de 10 ianuarie 2018. Maria Vătămănelu s-a născut în anul 1942, în localitatea Tămășeni, județul Neamț. A fost mama a 10 copii, pe care i-a crescut cu iubire, credință și dăruire, dedicându-le lor întreaga sa viață.

În acest moment de profundă tristețe, un grup de seminariști greco-catolici din Oradea împreună cu formatorii lor au luat parte, în data de 12 ianuarie, la înmormântarea mamei Maria. Pe lângă seminariștii orădeni, au dorit să îi fie alături părintelui vicar, atât Preasfințitul Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, împreună cu un grup de preoți greco-catolici, cât și numeroși credincioși din Eparhia de Oradea.

Dis de dimineață casa și curtea familiei Vătămănelu, din localitatea Tămășeni, Jud. Neamț, s-a umplut de credincioși care, împreună cu PS Virgil, preoții și seminariștii au dorit să își ia rămas bun de la cea care a fost mama Maria, rugându-se rozariul la catafalcul său.

Odată cu venirea părintelui paroh din Tămășeni, Beșleagă Petru, ceremonia înmormântării a început, iar cortegiul funerar condus de soborul de preoți latini și bizantini a pornit spre Biserica Romano-Catolică *Sfânta Fecioară Maria, Regină*, unde, după ce s-a cântat Prohodul, a urmat Parastasul oficiat de părintele Anton Cioba împreună cu seminariștii orădeni, iar mai apoi a avut loc Sfânta Liturghie de înmormântare.

În cuvintele de învățătură, Preasfințitul Virgil a transmis câteva gânduri și cuvinte de încurajare familiei îndurerate, mărturisind copiilor acesteia că mama lor nu îi va mai aștepta ca de obicei cu cozonaci calzi

în pragul casei, dar îi așteaptă în cer și pentru a fi împăcată dorește să își vadă copiii fericiți și împliniți în drumul vieții lor.

La finalul Sfintei Liturghii, Pr. Mihai Vătămănelu a împărtășit câteva amintiri despre mama sa, pentru ca și cei care nu au cunoscut-o să reușească să o vadă prin ochii săi, așa cum era dânsa.

Trupul neânsuflețit a fost dus mai apoi la cimitir unde a avut loc ceremonia înhumării, iar cei apropiați împreună cu familia și-au luat un ultim rămas bun. Drept mulțumire pentru că au fost alături, familia a oferit tuturor celor prezenți o pomană în cinstea defunctei.

În drumul de întoarcere din Moldova, seminariștii și formatorii lor s-au oprit la Roman, unde au făcut o vizită Institutului Teologic Franciscan, fiind primiți cu multă căldură de Pr. Marius Bîlha, rectorul institutului și de Pr. Lucian Horlescu, care le-au prezentat institutul și diferite aspecte legate de viața comunitară studenților și elevilor franciscani. De asemenea

au făcut o oprire și la Schitul *Sf. Cruce* din Stânceni, unde Maica Eliane Pirot și Pr. Cornel Dîrle, în ciuda frigului de afară, i-au primit cu mare căldură și le-au prezentat realitățile de la schit. Impresionantă a fost prezentarea bibliotecii schitului, care cuprinde peste 30.000 de volume dar și momentul de rugăciune din frumoasa bisericuță de lemn.

Pe traseul de întoarcere, grupul s-a oprit și la Reghin unde a făcut o vizită și a celebrat Sfânta Liturghie la *Casa memorială Cardinalul Alexandru Todea*. Acolo li s-a prezentat viața și personalitatea Cardinalului Todea de către doamna Mariana, cea care a fost alături de cardinal în ultimii ani ai vieții sale.

„INCESTUL ȘI NECROFILIA TREBUIE LEGALIZATE...”

Așa susțin tinerii din Partidul Liberal din Suedia care spun că «astfel de legi (*care interzic incestul și necrofilia*) sunt inutile și că doar faptul că aceste practici sexuale sunt privite cu dezgust nu înseamnă că ele ar trebui să fie și ilegale». Citind articolele apărute în presa românească referitoare la acest subiect, am rămas stupefiat de dezinvoltura și normalitatea argumentării lor, care lasă să se înțeleagă că, în scurt timp, aceste practici vor deveni firești și frecvente. După cum spun ei, este „un pas înainte în politică” și mărturisesc sincer că „Nu suntem fani ai legilor bazate pe moralitate, iar aceste legi nu protejează pe nimeni. Suntem aripa de tineret și rolul nostru este să gândim cu un pas înainte. Înțeleg că aceste acte sexuale pot fi catalogate drept neobișnuite și dezgustătoare, dar o lege nu se poate baza pe acest lucru”, după cum putem citi în ediția online a ziarului *Adevărul* din data de 26 februarie 2016. Mă întreb: se poate ajunge mai jos în degradarea gândirii și mentalității umane actuale sau am ajuns la extrema inferioară a felului în care o parte a societății de azi înțelege sexualitatea și manifestările ei? Oare în viitor vor mai exista anumite limite în ceea ce privește practicile legate de sexualitatea umană sau vom trăi acele vremuri în care orice deviație, orice boală și orice convingere sexuală extravagantă va fi considerată ceva normal și, de ce nu, pusă în practică?

Chestiunile legate de homosexualitate, transsexualitate, pedofilie etc. au existat dintotdeauna pe fața pământului; problema societății noastre „moderniste” constă în faptul că omul actual, eliberat de toate inhibițiile și limitele vremurilor trecute, încearcă să aducă la rang de lege toate aceste deviații patologice, tulburări de comportament sau acte dezordonate, încercând să introducă în mentalitatea colectivă faptul că toate acestea sunt lucruri normale și nu se opun nici unui tip de legi sau norme umane, societatea antică și închisă în niște tradiții inexplicabile logic fiind cea care le-a transformat în tabú-uri sau în acțiuni ilicite și interzise.

Iată câteva dintre explicațiile tinerilor promotori ai acestor aberații, conform aceluiași articol apărut în ziarul *Adevărul*:

„*Eu înțeleg că (incestul – n.r.) poate fi considerat neobișnuit și dezgustător, însă legea nu poate să te împiedice să fii dezgustător.*” spune Cecilia Johnsson, președinta organizației liberale de tineret din Stockholm.

„*Fiecare ar trebui să poată decide ce se întâmplă cu propriul trup după moarte, fie că se întâmplă să își dorească să își doneze rămășițele unui muzeu sau pentru a fi folosite în domeniul științei, fie că își dorește ca acestea să fie folosite de o altă persoană în scopuri sexuale. Acest lucru nu ar trebui să fie interzis*”, a adăugat Johnsson.

Această inițiativă a tinerilor suedezi a fost aspru criticată de membrii partidului-mamă, unul dintre ei fiind foarte vehement în contracararea acestor proiecte absurde: „*Tineretul Liberal al Suediei se concentrează pe obținerea publicității, nu pe problemele care ne-ar putea influența viitorul nou și țării noastre. Puteți*

observa că oamenii râd de ideea voastră de liberalism, tâmpiților? Cu ce alte probleme se mai confruntă societatea, în opinia voastră? Ce urmează, legalizarea sexului cu hipopotami?”, a scris Carl B. Hamilton pe pagina personală de Facebook.

Hilară la prima vedere, această observație conține o serie de întrebări legitime și pe care ar trebui să și le pună fiecare dintre noi: care va fi următorul pas? Ce va însemna în viitor sexualitatea? Dacă fiecare are dreptul să își manifeste legal toate înclinațiile sexuale, de ce să nu fie normal ca, în viitor, să facem sex cu animalele, cu pământul sau să devenim asexuați dacă nu ne încadrăm în nici una dintre opțiunile oferite de societate? Sigur că, momentan, ni se par niște absurdități irealizabile în viitorul apropiat dar gândiți-vă că, în urmă cu mai puțin de un deceniu, ne aflam cam în aceeași situație în ceea ce privește ideea căsătoriilor homosexuale (apărută tot în Scandinavia) și a fost respinsă la început cu vehemență, pentru ca astăzi să devină o normă a drepturilor omului pe care organismele internaționale încearcă să ne-o impună și să ne convingă că este ceva perfect normal.

Sexualitatea eliberată de toate normele și legile de orice fel de natură creează indivizi, slabi

ușor manipulabili și supuși total celor care promovează astfel de teorii.

Omul redus la instinctele sale primare este cel mai ușor de condus. Dar ne întrebăm cui folosesc aceste noi tendințe de sexualizare totală a individului și reducerea lui la o stare instinctuală primară? În cartea sa *Revoluția sexuală globală*, apărută la Editura Sapientia, în anul 2014, Gabriele Kuby ne dă răspunsul:

- celor care au interes de a reduce creșterea demografică, fără a modifica ceva în privința distribuirii globale a bogăției;

- celor care au interes ca Europa să ajungă într-o „iarnă demografică”;

- celor care au un interes de a elimina religia, îndeosebi pe cea creștină;

- celor care suferă de „normativitatea heterosexualității” și care vor să-și procure recunoașterea socială prin dizolvarea acesteia

Trebuie să fim conștienți că asistăm la un război total împotriva familiei și a valorilor adevărate ale persoanei. În aceeași carte, Gabriele Kuby explică: „Ne aflăm într-un proces uimitor: norme fundamentale ale comportamentului uman, care cu puține decenii în urmă aveau valabilitate generală, au fost abrogate. Ceea ce atunci conta ca bun contează azi ca rău. (...) Aceste reprezentări de valori, cutume și legi au fost demon-

tate în ultimii patruzeci de ani. În culturile de prosperitate occidentale aceasta a avut loc mai întâi datorită studenților rebeli. Astăzi este agenda revoluționar-culturală a elitelor puterii acestui Pământ. Un lobby puternic luptă cu ajutorul *Națiunilor Unite (ONU)*, al Uniunii Europene (UE) și al mass-media de la începutul anilor șaptezeci pentru schimbarea ordinii mondiale. Scopul este libertatea absolută, detașată de orice frontieră naturală și morală, care înțelege omul doar ca individ «nud». Pentru o atare libertate absolută care vrea să se elibereze și de «dictatura naturii», orice handicap natural este un obstacol. Prin urmare, pentru o libertate înțeleasă astfel nu există nici un «bun» și nici un «rău», nici o normativitate. (...) Ipoteza de bază de la care pornește această carte este că darul minunat al sexualității necesită cultivare, pentru a-i permite omului relații reușite și o viață reușită. Contrariul, trăirea tuturor poftelor, distruge persoana și

cultura. Un om sexualizat din copilărie învață: «Este bine dacă îți trăiești toate instinctele nechibzuit. Este rău dacă le împui limite.» El utilizează corpul propriu și corpul altor oameni pentru satisfacerea instinctului sexual, în locul expresiei dragostei personale. Acest instinct este puternic, pentru că el are menirea de a asigura supraviețuirea omenirii. Cine nu învață să-l cultive, pentru a deveni expresia dragostei, deschis unei vieți noi, va fi dominat de el. Un astfel de dominat își pierde libertatea. El nu mai aude vocea conștiinței. El pierde capacitatea de a iubi, el pierde capacitatea de atașament afectiv. El pierde dorința de a da viață copiilor. Devine incapabil de realizări culturale. El se îmbolnăvește fizic și psihic. El pierde dorința și capacitatea de a păstra cultura proprie și creează astfel premisele de a fi preluată de către o cultură mai vitală.”

Trăirea exclusivă a sexualității ca instinct produce indivizi care, în cel mai scurt timp, vor deveni sclavi. Este suficient ca marile organizații mondiale, care înțeleg aceasta, să ne asigure me-

diul propice pentru a ne pune în practică acest instinct necontrolat și ne va fi îndeajuns pentru a ne da iluzia de fericire și astfel nu mai fim interesați de politica lor distructivă sau de problemele grave mondiale care încep să afecteze întreaga omenitate. În câteva cuvinte, un troc distructiv: noi vă dăm

libertatea de a utiliza cum vreți această „jucărie a sexului” iar pe voi nu vă mai interesează ce facem noi. La fel cum azi observăm că multe relații dintre oameni se nasc și se desfășoară virtual făcând din ce în ce mai dificile relațiile interpersonale adevărate, în viitor vom asista la transformarea persoanelor umane în indivizi care trăiesc într-o societate materialist-utopică unde, având „frigiderul” plin de mâncare, tehnologie și sex, nu-i vor mai interesa adevărata realizare personal-culturală a omului. Dar oricât ne-am strădui să satisfacem setea de fericire a omului prin plăceri de proastă calitate, simpliste și vulgare, nu vom reuși să descoperim „omul fericit” dacă nu ne vom trezi și vom realiza că, în esența sa, el are nevoie de mult mai mult... are nevoie de cultură, „alimente supranaturale”, are nevoie de Dumnezeu!

Fr. Florin BODE
Vicerector

EFECTELE STRUCTURII FAMILIALE ASUPRA ECONOMIEI

Bunăstarea economică a oricărui stat civilizat, fie că vorbim de Statele Unite sau de țări din Europa, inclusiv România, este puternic legată de căsătorie unde manifestarea virtuții iubirii reprezintă, implicit, și o alegere cu privire la modul în care se canalizează sexualitatea. Implicațiile alegerii sexuale sunt evidente atunci când se compară, peste structurile familiale, rezultatele privind măsurile economice de bază, cum ar fi ocuparea forței de muncă, venituri, valoarea netă, sărăcia, primirea de bunăstare și gestionarea acesteia, copilul, bunăstarea economică. În toate acestea, familia căsătorită, intactă, normală depășește toate celelalte structuri de parteneriat sexual. Prin urmare, economia crește odată cu rămânerea intactă a acestui status (comportamental) și întâmpină mai multe dificultăți și lipsa de eficiență odată cu alterarea lui.

Structura familiei și bunăstarea economică sunt corelate. În spatele datelor demografice ale schimbării structurilor familiale, cu toate implicațiile lor economice, se află însă o schimbare mult mai profundă: diminuarea capacității, împuținarea ansamblului relațiilor sociale intime, cererile de căsătorie fiind pe un trend descendent. De exemplu: în 2008, în Statele Unite doar 45% dintre copiii de 17 ani au fost într-o familie condusă de părinții lor biologici, lăsându-le acestora o mai slabă capacitate de relaționare în raport cu generațiile anterioare. După cum se vede, aceste date au implicații profunde atât pentru economia domestică (de uz casnic) cât și pentru economia națională iar provocările de natură fiscal-bugetară cu care se va confrunta națiunea americană sunt greu de estimat. Este un exemplu care se regăsește, mai mult sau mai puțin, și în celelalte țări ale lumii.

Datele colectate în anul 2001 arată că mai mult de două treimi dintre copiii din familiile în care soții nu sunt căsătoriți trăiesc la limită sau sub nivelurile oficiale ale sărăciei. Datele dintr-un sondaj-anchetă efectuat asupra tineretului din SUA arată că un copil al unui singur părinte, necăsătorit, va trăi o jumătate din copilăria sa într-o gospodărie oficial clasificată ca fiind slabă (economic/bunăstare). Dacă părintele se căsătorește în cele din urmă, copilul va petrece aproximativ un

sfert din copilăria sa în sărăcie. Cu toate acestea, copiii din familii căsătorite, intacte, vor petrece doar 7 % din copilărie, în medie, în sărăcie.

1. Căsătoriții (familia intactă)

Cuplurile căsătorite se bucură, în medie, de venituri mai mari, și o creștere continuă în valoare netă de la an la an. Examinarea *Studiului Național longitudinal al Tineretului*, prin Dr. Bradford Wilcox și Dr. Wendy Wang, a constatat că 97 % dintre aceste cupluri, care urmează „secvența de succes“, primesc cel puțin un grad mai ridicat de pregătire școlară, șanse la locul de muncă, se căsătoresc, au copii, iar aceștia, în cele din urmă, nu se confruntă cu sărăcia în anii lor de adulți tineri (vârsta între 18-34). Cuplurile căsătorite, de asemenea, creează cel mai bun mediu economic pentru copii. Copiii lor experimentează cea mai bună mobilitate economică și mai puțină sărăcie în copilărie, sunt mai predispuși în a câștiga un venit mai mare și să lucreze mai multe ore ca un adult decât cei crescuți în structuri alternative de familie, altele decât cea intactă.

Căsătoria este, de asemenea, esențială la nivel macroeconomic. Americanii căsătoriți cheltuiesc mai mulți bani decât cei care coabitează în parteneriate civile sau concubinaje, divorțați, singuri și cei niciodată căsătoriți. Conform analizei Pew a datelor *Institutului Național American de Statistică*, cu-

plurile căsătorite plătesc aproximativ trei sferturi din impozitul pe venit al națiunii, chiar și în ciuda declinului căsătoriei ca celulă de bază a societății.

2. Divorțații

În urma unui divorț, ambii soți vor beneficia de un venit net diminuat. Multe femei în cauză au de susținut pierderi de venituri substanțiale și sunt forțate la sărăcie, în special în cazul în care cuplul are vreun copil. În cazul în care recurg la divorț, în mod frecvent femeile trebuie să ducă grija financiară pentru propria persoană și nu numai. Acestea conduc la diminuarea economică a bunăstării lor. Chiar și în rândul femeilor care primesc sprijin pentru copii, multe mame se simt private de libertate și sunt sărăcite. Divorțul dăunează grav bunăstării economice a copilului, în special în ceea ce privește mobilitatea economică a acestuia (plecarea la studii, petrecerea vacanței, în tabere, turnee sportive, etc).

3. Coabitarea - Concubinajul - Parteneriatele civile

Relațiile de cuplu în care doar se coabitează sunt adesea instabile și de scurtă durată. Concubinajul produce rezultate economice mai slabe decât căsătoria, în conformitate cu toate valorile și datele economice examinate. Bărbații care coabitează au un trecut istoric mai puțin stabil de angajare, mai volatil decât bărbații căsătoriți și, în majoritatea cazurilor, câștigă mai puțin și sunt mai puțin înclinați în a pune veniturile în comun decât cuplurile căsătorite. Ei au, de asemenea, în valoare netă venituri mai mici și o creștere în valoare netă mult diminuată. Sunt mai susceptibili de a fi sau deveni săraci și de a crea un mediu mai puțin stabil pentru copii, în comparație cu gospodăriile în care partenerii sunt căsătoriți.

4. Familia monoparentală

Părinții singuri, în general dar mai ales mamele singure, se confruntă cu situații economice extrem de dificile. Statistic vorbind, mamele singure au cel mai mic venit mediu și cea mai mică valoare netă dintre toate structurile familiale cu copii. Aproape jumătate dintre mamele singure trăiesc în sărăcie, având un venit suportat în proporție de 60 % din ajutoare guvernamentale. Copiii mamelor singure suportă un risc crescut de dependență de prestații sociale în timpul copilăriei și au parte de o mobilitate economică mai mică decât copiii din familii intacte, cu adulți căsătoriți.

Veniturile pe termen lung, bogăția și bunăstarea, sau după caz, sărăcia, sunt în mare măsură o chestiune de alegere în ziua de azi în întreaga societate occidentală. Alegerea căsătoriei și căile spre ea nu sunt condiționate numai din cauza tuturor corelărilor structurale asociate dar, de asemenea, se bazează pe capacitățile gospodăriilor de a obține venituri relevante. Există o relație intimă între venit, avere și cultura noastră sexuală. Acestea urcă sau coboară împreună și, astfel, există o legătură semnificativă între cultura sexuală, valențele și slăbiciunile economiei naționale.

5. Efecte intergeneraționale

Indiferent dacă părinții unui copil sunt sau nu căsătoriți sau dacă aceștia rămân sau nu căsătoriți, aceste aspecte au un efect masiv asupra prosperității sale viitoare și asupra generației următoare. Din păcate, din creșterea numărului de copii născuți în familii destrămate devine clar faptul că asistăm la un ciclu aparent incasabil, că autoritățile guvernamentale nu numai continuă să ignore, dar chiar și promovează prin anumite politici această stare de fapt.

Numeroși cercetători din domeniul științelor sociale și academice au demonstrat modul în care calea de a realiza un venit decent și stabil este încă una tradițională: școală completă pentru a primi un loc de muncă, apoi oamenii se căsătoresc, apoi au copii, în această ordine. Evident, călătoria spre un venit sigur poate fi deraiată de alegeri privind creșterea copiilor, abandonul școlar sau prin sarcini înainte de căsătorie. Dar, în general, copiii care cresc într-o familie stabilă, formată din doi

părinți, mamă și tată, soț și soție, au cele mai bune perspective pentru realizarea siguranței venitului ca adulți.

Datorită progreselor oamenilor de știință privind recente metode folosite în știința socială și economie, prin folosirea datelor colectate, aceștia au o viziune mai largă asupra spectrului între generații,

în special din perspectiva sărăciei. Din acest punct de vedere, a devenit clar că politicile guvernamentale de-a lungul ultimelor trei decenii au promovat dependența de ajutorul social pentru familiile monoparentale, pentru părinții căsătoriți cu mulți copii, în același timp segmentând în timp orice pârghie care ar conduce la beneficiile unei piețe libere viguroase și o economie puternică.

Astăzi, viitorul economic și social al copiilor, în special cei săraci și din clasa de mijloc, este subminat de o cultură care promovează educația sexuală infantilă, sexul adolescent, divorțul, coabitarea și nașterea în afara căsătoriei. De aceste lucruri nu suntem nici noi străini și nici departe de a face alegeri, inclusiv cu suport legislativ, care apropie în mod periculos deciziile luate de factorii politici de opinia generală a celor care i-au mandatat să îi reprezinte.

Iulian PALAS

Anul IV

MICA TEREZĂ

Sfânta Tereza a Pruncului Isus și a Sfintei Fețe este o călugăriță carmelitană, de origine franceză care a trăit la sfârșitul secolului al XIX-lea. A murit la vârsta de 24 de ani de tuberculoză, pentru care atunci nu existau medicamente adecvate, iar în ultimii ani, la cererea superioarei, și-a povestit viața. După moartea ei, aceste scrieri au fost publicate, cartea fiind intitulată *Istoria unui Suflor*, care a devenit o carte clasică a spiritualității catolice. Ca urmare a vieții ei sfinte, a fost beatificată, canonizată, și declarată Învățător al Bisericii. Părinții Sfintei Tereza, Louis și Zélie Martin, la mult timp după canonizarea fiicei lor, au fost și ei beatificați și canonizați. Canonizarea lor a avut loc, pe 18 octombrie 2015.

Sfânta Tereza a Pruncului Isus s-a născut la 2 ianuarie 1873, în Alençon, Normandia, Franța, fiind cel mai mic copil al soților Martin. Dintre cei nouă copii ai soților Martin, numai cinci fete au ajuns la maturitate. Louis și Zélie Martin au fost greu încercați de moartea a patru dintre copiii lor, trei murind la numai câteva luni, iar o fiică, Elena, a murit când avea cinci ani. Cei patru care nu au ajuns la maturitate au murit înainte de nașterea Terezei. Tereza mai târziu avea să se roage la frații și surorile ei din ceruri, fiind convinsă că a fost vindecată de frica excesivă de păcate prin mijlocirea fraților și surorilor ei. După cum remarcă și Cardinalul Danneels, Sfânta Tereza a Pruncului Isus nu s-a născut într-o familie perfectă. Mama ei, Zélie, fiică de militar, era o fire anxioasă cu o înclinație clară spre scrupulozitate, care probabil i se trăgea de la faptul că mama ei îl preferase pe fratele ei. Tragediile au continuat în familia Martin și Zélie s-a îmbolnăvit de cancer de sân, muriind când Tereza avea patru ani. Cardinalul Danneels menționează că, conform scrierilor Sfintei Tereza, moartea mamei ei a afectat-o profund și, de la patru ani până la paisprezece ani, a devenit sfioasă și excesiv de sensibilă. Trebuie să nu uităm niciodată că sfinții au fost și ei oameni, cu dureri, imperfecțiuni și neputințe, însă și-au dorit să îi aparțină cu totul lui Dumnezeu și să îi facă voia.

Rămasă orfană de mamă, Tereza a fost crescută de tatăl ei, Sfântul Luis Martin. Familia se mută de la Alençon la Lisieux, unde trăia și familia unchiului matern al Terezei. Înainte de a împlini 15 ani, Tereza începe să își dorească să devină călugăriță carmelitană, tatăl ei încurajându-o pe acest drum. Cu toate acestea superiorii mănăstirii îi spun că ar fi mai

bine să mai aștepte puțin. Merge, însoțită de tatăl ei, în audiență la Episcopul locului, dar nu obține nimic. Totuși, Episcopul a fost surprins că Louis Martin era de acord cu dorința fiicei sale de a deveni carmelitnă la o vârstă atât de fragedă.

Anotnio Maria Sicari, autor al mai multor cărți despre viețile sfinților spune că după acest episod au apărut mai multe comentarii la episcopie deoecce nu s-a mai văzut niciodată un lucru asemănător: „o fiică atât de dornică să se încredințeze lui Dumnezeu, pe cât era tatăl de doritor să i-o ofere”. Participând la un pelerinaj organizat de dieceză, Tereza cu tatăl ei, au ajuns la o audiență cu Sfântul Părinte. Deși în acele timpuri pelerinii nu aveau voie să vorbească cu Sfântul Părinte,decît să îi primească binecuvântarea, Tereza i-a vorbit și i-a cerut să fie primită în mănăstire Papa Leon al XIII-lea i-a recomandat să asculte de superior, adaugînd: „Vei intra dacă Dumnezeu va dori”. A fost primită la Mănăstirea Carmelitană din Lisieux pe 9 aprilie 1888, când avea 15 ani.

Una dintre particularitățile temperamentului Terezei a fost tendința de a alege tot. Se povestește că în copilărie Tereza, având de ales jucării dintr-un coș, a luat tot coșul și a zis că alege tot. Nimeni nu s-a mirat, pentru că așa era Tereza. Cardinalul Danneels adaugă că Tereza „în toate merge prea departe”. Reflectând asupra vocației ei, Tereza scrie: „*A fi mireasa Ta, o Isuse, a fi carmelitană, a fi, prin unirea mea cu Tine, mama sufletelor, ar trebui să mă îndestuleze... dar nu este așa... Fără îndoială, aceste trei privilegii sunt într-adevăr vocația mea, carmelitană, soție, și mamă, totuși simt în mine alte vocații, simt vocația de Războinic, de preot, de apostol, de doctor al bisericii, de martir, în fine simt nevoia, dorința de a împlini pentru Tine, Isuse, faptele cele mai eroice... Simt în suflet curajul unui cruciat, al unui ostaș pontifical, aș vrea să mor pe un câmp de luptă în apărarea Bisericii...*”. Tereza găsește rezolvarea acestor dorințe vaste citind capitolele 12 și 13 din prima *Epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel*. Acolo citește că Biserica este ca un trup făcut din mădulare și că fiecare are vocația sa în Biserică. De asemenea, citește că toate darurile nu valorează nimic fără iubire. Atunci Tereza conclu-de: „*Am înțeles că iubirea cuprinde toate vocațiile, că iubirea este totul, [...] în inima Bisericii, Maica mea, voi fi Iubirea, astfel voi fi totul, astfel mi se va realiza visul!*”

Un alt lucru neobișnuit din viața Terezei , de dinainte de a intra în Carmel, a fost întâmplarea cu criminalul Enrico Pranzini. Acesta comisese trei crime la Paris. Deși criminalul era prezentat ca unul din cei mai cruzi și josnici oameni în presa vremii, el nu își recunoscuse vina pentru faptele comise. Tereza, aflând despre el, s-a rugat pentru convertirea lui, ba chiar a plătit slujbe pentru această intenție. Tereza scrie: „i-am spus bunului Dumnezeu că sunt sigură că îl va ierta pe nenorocitul Pranzini, că voi continua să cred acest lucru chiar dacă el nu s-ar spovedi și nu ar arăta nici un semn de pocăință, atât de mare îmi era încrederea în dragostea infinită a lui Isus; îi ceream doar un semn de pocăință pentru a mă consola”. Pranzini, care era condamnat la moarte, nu a vrut să se spovedească, însă a sărutat crucea pe care i-a întins-o preotul, înainte de a fi executat. Tereza consideră că acesta este semnul de căință pe care spera să îl vadă. Ea voia să devină călugăriță carmelită pentru a se ruga pentru păcătoși. Totuși, la examenul canonic dinaintea profesiei religioase, Tereza a declarat: „Am venit pentru a salva suflete și mai ales să mă rog pentru preoți”. Preocuparea Terezei cu sufletele preoților se datorează experiențelor din pelerinajul în Italia unde merseseră și 75 de preoți.

Dintre toate învățăturile Terezei, *calea cea mică* e considerată cea mai importantă. Tereza, au-

zind despre faptele marilor sfinți, își dă seama că nu se poate compara cu ei. După cum arată Cardinalul Danneels, Tereza „își dă seama că sfințenia nu se află la capătul eforturilor noastre, că nu e nicidecum o chestiune de voință”. Această mică cale nu e calea ascetică tradițională, ci e calea încrederii în Dumnezeu după cum subliniază Cardinalul Danneels. Această cale se inspiră din Isaia: „După cum mama își mângâie pruncul, așa vă voi mângâia; vă voi purta în brațe și vă voi dezmierda pe genunchi” (Is 66, 13. 12). Cardinalul Danneels adaugă : „*Tereza e de o logică impecabilă: cu cât ești mai mic, cu atât ai șanse mai mari să fii purtat....Tereza e tot mai fericită, pe măsură ce se simte mai mică*”.

Ceea ce i s-a întâmplat Terezei se întâmplă multora, care îl caută pe Dumnezeu. Toți cei care sunt chemați încep cu un mare ideal: al sfințeniei în fapte. În ochii lor, a-l iubi pe Dumnezeu înseamnă a vrea să faci mult pentru El, a te devota la maximum pentru a-i merita iubirea, a-ți da spiritul căutând să-l slujești. Nu noi facem mult pentru Dumnezeu, ci Dumnezeu face totul pentru noi. Nu Dumnezeu este cel bucuros că ne are, ci noi suntem bucuroși că îl avem pe El. (Cardinalul Danneels)

Adrian RADU

Anul IV

SĂRBĂTOAREA BOTEZULUI DOMNULUI

Botezul ocupă prima poziție în lista sacramentelor Bisericii, fapt ce exprimă indispensabilitatea acestuia în facilitarea accesului la mântuire și, implicit, la celelalte sacramente ajutătoare aceluiași scop.

Isus a așteptat vârsta deplinătății și numai după Botez, care reprezintă și pogorârea harurilor Spiritului Sfânt, și-a început misiunea încredințată de Tatăl Ceresc de a propovădui evanghelia.

Isus spune la un moment dat: „se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea”. Ce este această dreptate? De fapt acest întreg demers e instituirea unui sacrament și, implicit, se ridică întrebarea: de ce ar avea nevoie Isus să fie botezat de către un simplu om, de către Ioan Botezătorul? Fiind om, de asemenea, se supune legii, inclusiv legii pe care vrea să o instituiască, adică acest sacrament e nevoie să fie administrat de către un om al lui Dumnezeu, preotul.

Această teofanie a avut loc cu un anumit scop, nu e o simplă arătare. Oamenii aveau nevoie de această mărturie publică – Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit – pentru că faptele sale ulterioare (vestea cea bună, minunile) nu ar fi fost de-ajuns pentru a-i convinge de originea Sa cerească.

Isus Hristos este considerat ca fiind preot, profet și împărat, calități care s-au transmis tuturor oamenilor până astăzi. Prin una sau mai multe din aceste calități omul devine un fiu desăvârșit al lui Dumnezeu, un propovăduitor și luptător al lui.

Astăzi în Biserica Greco-Catolică se administrează astăzi trei sacramente deodată: *botezul, mirul și euharistia*. Prin Botez ne este oferită calitatea de profet care înseamnă purtător de cuvânt al lui Dumnezeu. Toți suntem chemați spre a-L vesti pe Dumnezeu prin cuvintele și faptele noastre. Prin Mir ne este oferită calitatea de împărat. Prin acesta ne poate fi dată misiunea de a conduce poporul lui Dumnezeu. Prin euharistie ne este oferită calitatea de preot. Prin aceasta, unora le poate fi dată misiunea de conducere spirituală prin sacramente, dar toți sunt chemați spre a-i sluji lui Dumnezeu în chipul lui Isus Hristos prin cuvinte și fapte mărețe.

Această sărbătoare trebuie să reamintească tuturor de harurile primite la Botez. Fiind însemnați ca și copii ai lui Dumnezeu, să-i cerem să ne lumineze pentru a descoperi misiunea la care am fost chemați.

Redacția

TĂIEREA ÎMPREJUR A DOMNULUI

Prima zi din an are o întreită semnificație: mai întâi este praznicul împărătesc al Tăierii împrejur a pruncului născut în ieslea Betleemului, apoi este ziua Sfântului Vasile cel Mare, precum și începutul noului an civil. Dintre toate, cea mai mare importanță o are, desigur, Tăierea împrejur a Domnului. La opt zile de la naștere, Isus Hristos a fost tăiat împrejur pentru a împlini legea, el însuși zicând că nu a venit ca să o strice ci ca să o împlinească.

Această tăiere împrejur a Mântuitorului a fost necesară și pentru a arăta că El a luat fire omenească adevărată, respingând atacurile ereticilor care susțineau că a luat un trup aparent sau închipuit. Cei care susțineau acest lucru, că Isus nu a luat fire omenească adevărată, au ajuns la concluzia că răstignirea lui pe cruce nu avea cum să fie posibilă și nu este nimic altceva decât o minciună.

Hristos a primit tăierea împrejur pentru că ea a fost modelul și preînchipuirea tăierii împrejur a sufletului, nefăcută de mână omenească, adică a sfântului Botez. Botezul este însemnarea sufletului care îl deosebește pe creștin de ceilalți. La Sinodul Apostolic, despre care se vorbește în *Faptele Apostolilor*, s-a luat hotărârea ca această practică a tăierii împrejur să fie înlăturată. Această hotărâre a fost luată mergându-se pe logica faptului că, de vreme ce tăierea împrejur a fost modelul și preînchipuirea sfântului Botez și a pregătit poporul pentru venirea lui Hristos, în noile condiții nu mai era nevoie ca ea să existe.

De aceea, Sfântul Apostol Pavel arată că în Isus Hristos s-a schimbat tăierea împrejur cea trupească într-o tăiere împrejur spirituală, ce începe

prin botezul în moartea și învierea lui Hristos. Tăierea împrejur cea spirituală contează acum și nu cea trupească. Hristos a făcut-o pentru a arăta că s-a aflat sub lege, că respectă legea, dar apoi o desăvârșește prin învățătura și lucrările sale sfințitoare și minunate.

Isus a venit să împlinească legea, nu să o strice, înțelegând-o într-un mod mai profund decât fariseii pentru că, după cum ne arată Sfânta Evanghelie, pe cum creștea se umplea de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era cu el. Fariseii, cărturarii și mai marii poporului erau uimiți de felul în care Isus transmitea cuvântul lui Dumnezeu, mai ales pentru că nu avea carte, spre deosebire de ei care au studiat. Fără acest mare dar care este înțelepciunea, chiar dacă am studiat o viață întreagă, nu vom putea transmite niciodată așa cum trebuie cuvântul lui Dumnezeu. Solomon, fiind foarte conștient de marea valoare a acestui dar, când Dumnezeu l-a întrebat ce vrea să îi dea, nu i-a cerut nimic altceva în afară de înțelepciune.

În această lume în care se află o multitudine de culturi și religii, este foarte important a ține minte cuvintele Sfântului Pavel care, dincolo de semnele văzute și nevăzute, pune cuvântul lui Dumnezeu mai presus de toate: *dacă cel netăiat împrejur păzește îndreptările legii se va socoti ca și cum ar fi fost tăiat împrejur* (Rom. 2, 25-26). Ceea ce ar trebui să-i unească pe oameni sunt învățăturile sfinte, cele spre viață veșnică, deoarece însuși Mântuitorul a spus că fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc (Lc 11, 28).

Robert BOGDAN
Anul IV

COLECTIVUL DE REDACȚIE
Coordonator: Pr. Anton CIOBA
Redactor: Vlad PALAS
Tehnoredactor: Paul MĂRINCEAN
Din redacție: Fr. Florin BODE, Pr. Anton RUS, Iulian PALAS, Viorel BĂDICEANU
ADRESA REDACȚIEI
Seminarul Teologic Greco-Catolic,
Parcul Traian, 20, Oradea, Bihor, România.
E-mail: seminaroradea@yahoo.com
www.seminaroradea.ro